

Nemzetközi bestseller – A VÉGZET EREKLYÉI sorozat előzménye

POKOLI SZERKEZETEK

• Első könyv •

finep
selection

Az angyal

CASSANDRA CLARE

C a s s a n d r a   C l a r e

AZ ANGYAL

POKOLI SZERKEZETEK

Első könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

ЖИМНЕК ЁС КАТЭ-НЕК

Elka Cloke
A TĚMZE DALA

*Só csipetnyi illata
kúszik elő, a folyó hömpölyög,
fekete tea sötétjére vált,
s duzzad, míg zöld nem öleli.
A part fölött rettentő gépezetek
csikorgó kerekei pörögnek-forognak,
szellemük titokzatos suttogással
veszik a rugók tengerébe.
Minden apró kerékből fogak nőnek,
a nagy kerekekhez tartozó karok
kikanalazzák a folyó vizét,
felvedelik, gözzé alakítják,
és a bomlás erejével hajtják
az óriási gépezetet.
Az ár komótosan tör felé,
a szerkezet belerokkan.
Só, rozsda, hordalék
koptatja a megannyi fogaskereket.
Odalent a parton
a vastartályok
gigantikus harang,
dobok és ágyúk
üres kongásával
billennek a mólónak.
A mennydörgés nyelvén kiáltanak,
alattuk a folyó szalad.*

Prológus

London, 1878. április

A DÉMON zöld váladék és véres zápor közepette robbant cafatokra.

William Herondale visszarántotta a törét, de elkésett. A démon vérében lévő sav már marni kezdte a csillogó pengét. A fiú elkáromkodta magát, majd félrehajította a fegyvert, ami egy mocskos pocsolóban ért földet, és sziszegve füstölni kezdett, akár egy elfújtt gyufa. Maga a démon persze semmivé foszlott – visszakerült abba a pokoli világba, ahonnan érkezett. Mindenesetre alapos felfordulást hagyott maga után.

– Jem! – kiáltotta Will sarkon fordulva. – Hol vagy? Láttad ezt? Egyetlen döféssel megöltem! Nem rossz, mi?

Kiáltására azonban nem érkezett válasz; a fiú egészen biztos volt benne, hogy vadásztársa nemrég még mögötte állt a párás és kanyargós utcán, most azonban Will egyedül ácsorgott a félhomályban. Bosszúsan ráncolta össze a homlokát – sokkal kevésbé volt szórakoztató hősködni, ha nem volt ott Jem, aki előtt villoghatna. Arrafelé pillantott, ahol az utca sikátorra keskenyedett, távolabb pedig feltűnt a Temze sötét, hullámozó vize. Az átjárón keresztül Will kikötött hajók sötét körvonalait pillantotta meg; az árbcok erdeje egy levelét hullatott gyümölcsösre emlékeztetett. Arrafelé sem látta Jemet;

talán visszament a Narrow Streetre, ahol jobb volt a közvilágítás. Will megrántotta a vállát, és visszaindult abba az irányba, ahonnan jöttek.

A Narrow Street átvágott a Limehouse-on, aztán a kikötő meg a zsúfolt nyomornegyedek között haladt tovább a folyó partján a Whitechapel felé. A keskeny utcát raktárépületek és düledező faházak szegélyezték. Senki nem járt erre éppen; még a közelben lévő Szőlőfürt nevű kocsmából hazatántorgó részek is találtak maguknak helyet, ahol lerogyhattak éjszakára. Will szerette a Limehouse-t, az érzést, hogy egy világ peremén áll, ahonnan nap mint nap hajók indulnak útnak elképzelhetetlenül távoli kikötőkbe. Persze az sem ártott, hogy a környéken nyüzsögtek a matrózok, minek következtében egymást érték a szerencsejátékosokat váró lebujok, az ópiumbarlangok és a bordélyházak. Egy ilyen helyen könnyű volt elveszni. Will még a bűzt sem bánta – füst, kötélzet, kátrány meg a Temze mocskos vizének szaga keveredett idegen fűszerek illatával.

Ahogy végignézett az üres utcán, kabátja ujjával letörölte az arcát, hogy megszabaduljon a bőrét égető démonvértől. A szövetet fekete és zöld foltok szennyezték be, ahogy elvette az arcától. A keze fején is volt egy rút vágás. Ráférne egy gyógyító rúna. Lehetőleg Charlotte-é. A lány különösen jól tudott iratztét rajzolni.

Egy alak vált ki az árnyékból, és indult el Will felé. Tett pár lépést, aztán megállt. Nem Jem volt az, hanem egy mondén rendőr harang alakú sisakban, döbbsent tekintettel az arcán. Willt bámulta – vagyis inkább a háta mögött valamit. Akármennyire is megszokta az álcát, Will még mindig furcsán érezte magát, amikor az emberek keresztülnéztek rajta, mintha ott sem volna. A fiút hirtelen elkapta a késztetés, hogy elragadja a rendőr gumibotját, és figyelje, ahogy az

értetlenkedve próbálja megfejteni, hová tűnhetett a fegyvere. Csak-hogy Jem mindig leteremtette, amikor korábban ilyesmit művelt, és bár Will sosem értette, mi lehet a gond egy ilyen ártatlan csínnyel, nem akarta felbosszantani a barátját.

A rendőr vállat vont, és hunyorogva elvonult mellette. Közben olyasmit dörmögött az orra alatt, hogy leszokik a ginről, mielőtt tényleg elkezd képzelődni. Will félrelépett, hogy elengedje a férfit, aztán elkiáltotta magát. – James Carstairs! Jem! Hol vagy, te megbízhatatlan bitang?

Ezúttal választ is kapott valahonnan a távolból. – Erre! Kövesd a boszorkányfényt!

Will elindult arrafelé, ahonnan Jem hangját hallotta. Mintha egy sötét résből jött volna két épület közül; halvány világosságot vett észre az árnyékok között, ami pislákoló lidércfényre hasonlított. – Nem hallottál az előbb? Az a shax démon azt hitte, elkaphat a véres ollóival, de sarokba szorítottam az egyik mellékutcában...

– Igen, hallottalak. – A fiatalember, aki egyszerre előlépett a két épület közül, egészen sápadtnak tűnt; ami azt illeti, sápadtabbnak, mint valaha, pedig eleve nagyon fehér volt a bőre. Nem viselt sapkát, és a haja azonnal magára vonzotta a tekintetet. Fürtjei sajátos ezüstszínben ragyogtak, mint egy vadonatúj shillingérme. A szeme ugyanolyan ezüstszínű volt, arca finom és szögletes. Csak szeme lágy vonala utalt az örökségére.

Fehér ingét sötét foltok csúfították el, a keze csupa vörös volt.

Will megijedt. – Te vérzel! Mi történt?

Jem elhessegette Will aggodalmát. – Nem az én vérem. – Hátrapillantott a háta mögé a sikátorba. – Az övé.

Will elnézett barátja mellett az épületek közötti árnyékba. A hátsó sarokban egy összekuporodott alak feküdt – csak egy folt volt a

sötétségben, amikor azonban Will alaposabban megnézte, sápadt kezét és szőke hajtincseket pillantott meg.

– Egy halott nő? – kérdezte Will. – Egy mondén?

– Igazából csak egy lány. Nem több tizennégy évesnél.

Will erre már hangosan elkáromkodta magát. Jem türelmesen megvárta, hogy a végére érjen.

– Ha csak egy kicsit is korábban érkeztünk volna – mondta végül higgadtan Will –, az a nyavalyás démon...

– Éppen ez a furcsa. Szerintem nem a démon műve. – Jem összeráncolta a homlokát. – A shax démonok paraziták, még hozzá költés-paraziták. Ha egy ilyen kapja el a nőt, inkább elvonszolja a rejtekhegyére, és a testébe rakja a tojásait, amíg még életben van. Ezt a lányt viszont megszúrták, nem is egyszer. Ráadásul azt hiszem, még csak nem is itt. Ahhoz túl kevés a vér. Szerintem máshol támadták meg, aztán elvonszolta magát ideig, és itt belehalt a sebeibe.

– De a shax démon...

– Mondom, hogy nem lehetett az. Szerintem a démon csak üldözőbe vette. Igyekezett elkapni, nyilván akart tőle valamit. Vagy valakit.

– A shaxoknak kiváló a szaglásuk – bólított Will. – Hallottam olyan boszorkánymesterekről, akik velük kerestetik az eltűnteket. Ráadásul ez a démon határozottan céltudatosnak tűnt. – A sikátor végében heverő, szánnivalóan apró alakra pillantott. – Gondolom, a fegyvert nem találtad meg.

– Itt van! – Jem előhúzott valamit a kabátja alól. Egy fehér rongydarabba tekert kés volt az. – Valami vadásztőrfeleség. Nézd, milyen vékony a pengéje!

Will elvette a fegyvert. A fényezett csontmarkolatba ágyazott penge valóban vékony volt. Az egész tört vér borította. Will fogta, és

beletörölte a fegyvert kabátujja durva anyagába, aztán addig kapargatta, amíg láthatóvá nem vált a pengébe égetett szimbólum. Két kígyó harapott egymás farkába, tökéletes kört alkotva.

– *Ouroboros* – szólta Jem, és közelebb hajolt, hogy alaposabban szemügyre vegye a tört. – Még hozzá dupla. Szerinted mit jelent?

– A világ végét – felelte Will, továbbra sem véve le a szemét a fegyverről, miközben halvány mosoly játszadozott a szája sarkában. – Meg a kezdetét.

Jem felhúzta a szemöldökét. – Ismerem a szimbólumot, Will. Úgy érttem, szerinted mit jelent az, hogy itt van a pengén?

A folyóról érkező szél összeborzolta Will haját; a fiú türelmetlen mozdulattal félresöpörte a szeméből a tincseket, és tovább tanulmányozta a kést. – Alkimista szimbólum, nem a boszorkánymestereké vagy az alvilágiaké. Ez általában embereket jelent. Olyan ostoba mondénokat, akik azt hiszik, varázslatok révén vagyont és hírnevet szerezhetnek.

– Az ilyenek szokták aztán véres hullaként végezni valahol egy pentagramma közepén. – Jem hangja egészen komor volt.

– Ők kolbászolnak előszeretettel a város alvilágiak lakta környékén. – Jem óvatosan visszacsomagolta a pengét a rongydarabba, aztán a kabátja zsebébe dugta. – Gondolod, hogy Charlotte hajlandó lesz rám bízni a nyomozást?

– Gondolod, megbíznak benned az alvilágban? A szerencsejátékosok, a bűnös varázslatok meg a ledér nők között...

Will úgy mosolyodott el, ahogy Lucifer mosolyoghatott pillanatokkal azelőtt, hogy alázuhant a mennyországból. – Szerinted holnap túl korán lenne elkezdeni?

Jem felsóhajtott. – Tedd, amit akarsz, William! Úgyis mindig az a vége.

Southampton, május

TESSA VILÁGÉLETÉBEN IMÁDTA A MECHANIKUS ANGYALT. Valaha az édesanyjáé volt, aki még a halálakor is viselte. Aztán édesanyja ékszerdobozába került, és ott is maradt, amíg Tessa bátyja, Nathaniel egy nap elő nem vette, hogy megnézzze, működik-e még.

A rézből készült angyalfigura nem volt nagyobb, mint Tessa kisujja, a szárnya a hátán pedig nagyjából akkora lehetett, mint egy tücsöké. A finom fémarcot félig lehunyt szemmel ábrázolták, a karját összefonta a mellkasán a kardja fölött. A szárnyak alá erősített, vékony lánccal lehetővé tette, hogy tulajdonosa amolyan medálként a nyakában viselje az angyalt.

Tessa tudta, hogy egy mechanikus szerkezet van odabent, mert a füléhez emelve mindig ketyegő hangot hallott odabentről, mint az órákból szokott. Nate meglepetten kiáltott fel, amikor konstatálta, hogy a szerkezet annyi év után is működik, de hiába keresett egy gombot, egy csavart vagy bármit, ami az angyal felhúzására szolgált volna. Megvonta a vállát, és a húga kezébe nyomta az angyalt. Tessa attól fogva sosem vette le; az angyal még álmában is ott feküdt a mellkasán, az állandó tiktak, tiktak olyan volt, mintha egy második szíve nőtt volna.

Tessa most a markában szorongatta az angyalt, ahogy a Main bedugta az orrát két másik hatalmas gőzhajó közé, helyet keresve magának Southampton kikötőjében. Nate ragaszkodott hozzá, hogy Southamptonba jöjjön, ne pedig Liverpoolba, ahová a legtöbb hajó érkezik az Atlanti-óceán túlsópartjáról. A bátyja azt állította, hogy Southampton sokkal kellemesebb hely, így hát az első pillantás, amit Tessa Angliára vetett, némi csalódást okozott. Riasztóan sűrű volt minden. Egy távoli templom kupoláján eső kopogott, a

hajók kéményeiből felszálló fekete füst pedig csak még sötétebbre festette az amúgy is komor égboltot. A parton sötét ruhás, esernyőt tartó emberek tömege ácsorgott. Tessa a nyakát nyújtogatva kereste közöttük a bátyját, de a ködön és a hajó által felvert sűrű vízpárán keresztül képtelen volt bárkit is alaposabban megnézni magának.

Tessa megborzongott. Hűvös szél fújta a tenger felől. Nate minden levelében arról áradozott, hogy milyen szép London, és folyton süt a nap. Nos, gondolta Tessa, remélhetőleg ott szebb az idő, mint itt, mert nem hozott magával meleg ruhákat Harriet néni régi gyapjúkendőjén meg egy pár vékony kesztyűn kívül. A legtöbb holmiját eladta, hogy ki tudja fizetni nagynénje temetését, de nem aggódott, hiszen biztos volt benne, hogy bátyja vesz majd neki új ruhákat, miután hozzáköltözik Londonban.

Kiáltás harsant. Az esőtől csillogó fekete Main lehorgonyzott, és a vontatóhajók máris birokra keltek a sötét hullámokkal, hogy partra szállíthassák a poggyászt meg az utasokat. Az emberek csak úgy özönlöttek lefelé a hajóról, nyilvánvalóan egyetlen vágyuk volt, hogy szárazföldet érezzenek végre a lábuk alatt. Annyira más volt ez, mint a New York-i indulás! Akkor kék volt az ég, és egy rezesbanda játszott a parton. Persze Tessát nem kísérte ki senki, aki jó utat kívánhatott volna neki, úgyszólván akkor sem volt éppen boldog.

Tessa most behúzta a nyakát, és csatlakozott a partra szálló tömeghez. Az esőcseppek apró jeges tűszúrásokkal árasztották el a fejét és a nyakát, keze pedig csuromvizes volt a vékonyka kesztyűben. Amikor végre a rakparton állt, körülnézett, hogy megkeresse Nate-et. Közel két hét telt el azóta, hogy utoljára szóba állt valakivel. A Main fedélzetén elvolt magában, most viszont nagyszerű lenne megint beszélgetni a bátyjával.

Csakhogynem volt sehhol. A partot megtöltötték a bőröndök, a mindenféle ládák meg a hajóból kipakolt rakomány. Még néhány rekesz zöldség és gyümölcs is ott rohadt az esőben. A közelben egy másik gőzös éppen Le Havre felé indult, és az ázott tengerészek francia szavakat kiáltozva siettek el mellette. A lány megpróbált félrehúzódni az útból, de így megmajdnem elsodorta az eső elől a közeli vasútállomás nyújtotta menedék felé igyekvő utasok áradata.

Nate-et viszont továbbra sem látta.

– Ön Miss Gray? – Mély torokhang volt, erős akcentussal. Egy férfi állt meg Tessa előtt. Magas volt, hosszú fekete kabátot viselt, cilindere karimája pedig mint az eresz gyűjtötte össze az esővizet. A szeme kidülledt, akár egy békáé, a bőre pedig olyan durva volt, mintha var borította volna. Tessának minden lélekjelenlétét össze kellett szednie, nehogy hátrálni kezdjen. Viszont ez a férfi tudta, ki ő. Márpedig ha valaki itt ismerte a nevét, azt csakis Nate küldhette.

– Igen?

– A bátyja küldött. Jöjjön velem!

– Hol van? – kérdezte Tessa, de a férfi már el is indult. Egyetlennek voltak a lépései, mintha egy régi sérülés akadályozná a járásban. Tessa gyorsan felkapta a szoknyáját, és a férfi után sietett, aki fürgén és céltudatosan furakodott át a tömegen.

Ahogy csörtetett, az emberek félreugrottak előle, és mogorván panaszták, hogy milyen udvariatlanul viselkedik. Tessának szinte futnia kellett, hogy tartani tudja a lépést. A férfi egy ládahalomhoz érve hirtelen élesen elfordult, majd megtorpant egy nagy, ragyogó fekete kocsin. Az oldalára aranyszínű feliratot festettek, de az esőben és a sűrű ködben Tessa nem tudta kivenni a betűket.

Kinyílt a kocsi ajtaja, és egy nő hajolt ki rajta. Kalapjának irdatlan tollai elrejtették az arcát. – Miss Theresa Gray?

Tessa bólintott. A düledt szemű férfi szolgálatkészen kisegítette a nőt a kocsiból – meg egy másik nőt rögtön utána. Mind a ketten azonnal kinyitották az esernyőjüket, és a fejük fölé tartva óvták magukat az esőtől. Aztán Tessára szegezték a tekintetüket.

A két nő különös párt alkotott. Az egyik hórihorgas és sovány volt, csontos, szigorú arccal. Színtelen haját kontyba rendezte a tarkóján. Ragyogó ibolyakék selyemruháját itt-ott már az eső nedves foltjai lepték el, csak hozzáillő kesztyűje maradt makulátlan. A másik nő alacsony volt és kövérkés, apró szeme egészen mélyen ült. Nagy keze olyan volt a rózsaszín kesztyűben, mint egy pár színes mancs.

– Theresa Gray – szólt az alacsonyabb nő. – Mennyire örülök, hogy végre megismerkedhetem önnel. Mrs. Black vagyok, ez pedig a húgom, Mrs. Dark. A fivére küldött minket, hogy elkísérjük Londonba.

Tessa bőrig ázott, vacogott, és nem értett semmit. Szorosabbra húzta nedves sálát a válla körül. – Nem értem. Hol van Nate? Miért nem ő jött?

– Az üzleti ügyei nem tették lehetővé, hogy elhagyja Londont. Mortmaine nem tudta nélkülözni. Viszont küldött önnek egy üzenetet. – Mrs. Black átnyújtott egy máris félig elázott, hengerré tekert papírlapot.

Tesse átvette, és megfordult, hogy elolvassa. Rövid írás volt a bátyjától, amiben Nate bocsánatot kért, hogy nem tudott eljönni, és tudatta vele, hogy Mrs. Black és Mrs. Dark – *Sötét Nővéreknek hívom őket, Tessie, nyilván a nevük miatt, ők pedig úgy tűnik, ezt egy cseppet*

sem bánják – élvezik a bizalmát, és biztonságban el fogják őt szállítani Londonba. A levél szerint a nővérek Nate szállásadói és jó barátai voltak egyben, akikre bármikor támaszkodhat.

Tessának nem maradtak kétségei. A levelet bizonyosan Nate írta. Az ő kézírása volt, és soha senki nem szólította Tessie-nek a bátyján kívül. A lány nyelt egyet, ruhája ujjába csúsztatta a levelet, majd visszafordult a nővérek felé. – Nos, jól van! – mondta, és igyekezett leküzdeni csalódottságát. Annyira várta, hogy találkozhasson végre Nate-tel! – Akkor hívjunk egy hordárt, és hozassuk ide a ládát!

– Arra semmi szükség. – Mrs. Dark vidám hangja éles ellentétben állt komor vonásaival. – Már elintéztük, hogy előreküldjék. – Ezzel csettintett a dülledő szemű férfinak, aki felugrott a bakra a kocsikocsijén. A nő Tessa vállára tette a kezét. – Jöjjön, gyermekem, elég volt már ebből az esőből!

Ahogy Mrs. Dark csontos ujjaitól hajtva Tessa elindult a kocsi felé, lassan felszállt a köd, és a lány végre alaposabban szemügyre vehette a kocsi oldalát díszítő aranyszínű ábrát. A finoman kidolgozott Pandemonium Klub felirat két egymás farkába harapva kört alkotó kígyót vett körül. Tessa felhúzta a szemöldökét. – Ez meg mit jelent?

– Semmi olyasmit, ami miatt aggódnia kellene – felelte Mrs. Black, aki máris bemászott a kocsiba, és szoknyáját szétterítette az egyik kényelmesnek tűnő ülésen. A gazdagon díszített fülkében két, bíborszínű bársonypad nézett farkasszemet egymással, az ablakokat pedig aranyló, bojtos függönyök takarták el.

Mrs. Dark besegítette Tessát a kocsiba, aztán maga is utánakapaszkodott. Ahogy Tessa elhelyezkedett az egyik ülésen, Mrs. Black behúzta az ajtót, kizárva a szürke égboltot. Ahogy elmosolyodott, a

fogsora megcsillant a sötétben, mintha csak fémből lenne. – Helyezze magát kényelembe, Theresa! Hosszú út vár ránk.

A lány megérintette a nyakában lógó mechanikus angyalt. A monoton ketyegés legalább némi biztonságérzetet adott, ahogy a kocsi meglódult az esőben.

HAT HÉTTEL KÉSŐBB

I

A Sötét Ház

*Túl a harag, s könnyek honán
csak a homály borzalma vár.*

William Ernest Henley: *Invictus* (Kálnoky László fordítása)

– A NŐVÉREK A SZOBÁJUKBA VÁRJÁK, MISS GRAY!

Tessa letette a könyvét az éjjeliszekrényre, és megfordult. Miranda állt kicsiny szobája küszöbén – éppen úgy, mint minden áldott nap ugyanebben az időpontban. És persze most is ugyanazt az üzenetet hozta. Ő rögtön megkéri, hogy várjon a folyosón, Miranda pedig kilép a szobából. Tíz perccel később visszatér, és megismétli a kérését. Ha Tessa néhány ilyen kísérlet után sem engedelmeskedik, akkor Miranda megragadja, és hiába visít meg kapálózik, levonszolja magával a meleg, büdös szobába, ahol a Sötét Nővérek várnak rá.

Mindennap pontosan így történt az első héten, amit Tessa eltöltött a Sötét Házban, ahogy magában elnevezte börtönét. Aztán rájött, hogy a visítózással meg a kapálózással nem megy semmire, csak az energiáját pazarolja, arra pedig még szüksége lehet.

– Egy pillanat, Miranda! – szólta Tessa. A szobalány esetlenül pukedlizett egyet, és behúzta maga mögött az ajtót.

Tessa felállt, és körülnézett a kis szobában, amit már hat hete a börtöncellájaként tartott számon. A helyiség kicsi volt, falait virágos tapéta borította, és igen spórolósan látták el bútorokkal. Volt benne egy egyszerű asztal fehér csipketerítővel, ahol evett, egy keskeny rézág, ahol aludt, egy repedezett mosdó meg egy porcelánkancsó, ahol a szükségét végezte, meg egy szék, ahová minden este leült, hogy levelet írjon a bátyjának. Leveleket, amikről jól tudta, hogy sosem küldheti el őket, így hát sorra elrejtette mindegyiket a matrac alá, ahol a Sötét Nővérek nem találták meg. Tulajdonképpen ezek a levelek voltak a naplói, ezekkel bizonygatta magának, hogy egy nap még látja Nate-et, és átadhatja neki mindet.

A tulsó falon lógó tükör elé lépett, és lesimította a haját. A Sötét Nővérek, akik a jelek szerint ragaszkodtak ehhez a megszólításhoz, jobb szerették, ha nem kócosan jelenik meg előttük, bár ezen kívül egyáltalán nem törődtek a külsejével – szerencsére, mert Tessa elhúzta a száját attól, amit a tükörben látott. Ovális arca egészen sápadt volt, üres és szürke szemében a remény morzsája sem látszott. Azt a közönséges, fekete vénkisasszonyos ruhát viselte, amit a nővérek adtak neki, amikor megérkezett; a ládája minden ígéret ellenére sosem érkezett meg, így hát ez volt az egyetlen holmija. Gyorsan elfordította a tekintetét.

Régebben nem ijedt meg a saját tükörképétől. Bár a családban mindenki egyetértett abban, hogy Nate örökölte szóke édesanyjuk minden szépségét, azért Tessa tökéletesen elégedett volt sima barna hajával és szürke szemével. Jane Eyre-nek is barna haja volt, meg jó pár másik hősnőnek is. És az sem zavarta, hogy viszonylag magasra nőtt – igaz, hogy nagyobb volt szinte az összes magakorabeli fiúnál,

de Harriet néni mindig azt mondta, hogy ha egy magas nő kihúzza magát, mindig is méltóságteljes lesz.

Tessa most mindennek látszott, csak méltóságteljesnek nem. Fáradt volt és elgyötört, leginkább egy rémült madárijesztőre emlékeztetett. Abban sem volt biztos, hogy Nate egyáltalán felismerné, ha most találkozónának.

A gondolatra mintha összezsugorodott volna a szíve a mellkasában. *Nate*. A bátyja miatt csinálta végig az egészet, de néha annyira hiányzott neki, hogy úgy érezte, mintha üvegszilánkokat kéne lenyelnie. Nate nélkül teljesen egyedül volt a világban. Nem volt senki más, akire számíthatott volna. Egyetlen lelket sem érdekelt, hogy él-e vagy hal-e. Néha annyira elkésérítette a gondolat, hogy úgy érezte, feneketlen mélységbe zuhan, ahonnan nincs visszaút. Ha az egész világon senki sem törődik az emberrel, akkor az illető talán egyáltalán nem is létezik.

A zár kattánása kizökkentette a gondolataiból. Kinyílt az ajtó: Miranda állt a küszöbön.

– Ideje indulnunk! – szólt. – Mrs. Black és Mrs. Dark vár bennünket.

Tessa visolyogva nézett a cselédre. Fogalma sem volt, hány éves lehet. Tizenkilenc? Huszonöt? Miranda kerek, sima arcában volt valami kortalan. Szorosan hátrakötött hajának színe a csatornák vizét juttatta Tessa eszébe. A Sötét Nővérek kocsisához hasonlóan az ő szeme is kidülledt, akár egy békáé, amitől állandóan úgy festett, mintha meg lenne lepődve valamin. Tessa arra gondolt, hogy ezek ketten nyilván rokonok.

Ahogy a maga kurta, esetlen lépteivel a lépcsőn lefelé ballagó Mirandát követte, Tessa megszorította a nyakában lógó mechanikus angyalt. Szokásává vált ez, és mindig így tett, amikor a Sötét Nővérek

felé tartott. Valamiért megnyugtatta a medál érintése. El sem engedte az angyalt, ahogy haladtak lefelé lépcsőfordulóról lépcsőfordulóra. A Sötét Házban számtalan emeletnyi folyosó vezetett ide-oda, bár Tessa semmi mást nem láthatott az egész épületből, csak a Sötét Nővérek szobáját, a lépcsőházat meg a saját celláját. Végül megérkeztek a homályos pincébe. Minden nyirkos volt odalent, a falakhoz undok pára tapadt, bár a jelek szerint a nők ezt egyáltalán nem bánták. A szobájukba egy széles, kétszárnyú ajtón keresztül lehetett bejutni, a másik irányba vezető keskeny folyosó pedig beleolvadt a sötétségbe; Tessának fogalma sem volt róla, mi lehetett a túlsó végén, de az árnyékok sűrűségéből ítélve úgy sejtette, jobb, ha soha nem is tudja meg.

A nők irodájának ajtaja nyitva állt. Miranda habozás nélkül belépett, Tessa pedig kelleetlenül követte. Nem volt még egy hely a világon, amit ennyire gyűlölt volna.

Először is odabent mindig fullasztó pára volt, mint egy mocsárban, még akkor is, ha odakint hűvös szürkéség uralkodott. A falakról szinte csöpögött a nedvesség, a fotelek és a kanapék kárpitján pedig kiütközött a penész. Különösek voltak a szagok is, mint a Hudson partján egy forró nyári napon: víz, szemet és iszap bűze keveredett egymással.

Mint mindig, a nők most is irdatlan íróasztaluk mögött ülve vártak rá szokásos tarkabarka holmijaikba öltözve. Mrs. Black lazacrózsaszín ruhát, Mrs. Dark pedig pávakék köntöst viselt. A ragyogó színű szatén fölött az arcuk olyan volt, mint két leeresztett, szürke luftballon. A szobában uralkodó párás meleg ellenére mind a ketten kesztyűt húztak.

– Hagyj magunkra bennünket, Miranda! – szólt Mrs. Black, aki egyik húsos, fehér kesztyűbe bújtatott ujjával az íróasztalon álló réz földgömböt forgatta éppen. Tessa többször is megpróbálta jobban

megnézni magának a földgömböt – valami nagyon furcsát vélt fedezni a kontinensek elhelyezkedésében, különösen Európa kellős közepén –, de a nők sosem engedték a közelébe férkőzni. – És zárd be az ajtót magad mögött!

Miranda kifejezéstelen arccal teljesítette a parancsot. Tessa próbált nem összeresznenni, ahogy az ajtó becsukódott mögötte, és elzárta azt a kevéske levegőt is, ami eddig bejutott a füledt helyiségbe.

Mrs. Dark félrebillentette a fejét. – Gyere ide, Theresa! – Ő volt a kedvesebbik a két nő közül. Ő hajlamosabb volt kérni és gyözködni, mint a nővére, aki inkább pofonokkal és sziszegő fenyegetésekkel igyekezett elérni, amit akart. – Fogd ezt!

Tessa felé nyújtott valamit: egy masniba kötött, gyűrött rózsaszín szalag volt az, olyasmi, amit a lányok a hajukba szoktak kötni.

Tessa mostanra hozzászokott, hogy a Sötét Nővérek különféle tárgyakat adnak neki. Olyan tárgyakat, amelyek valaha mások tulajdonában voltak: nyakkendőtűket, órákat, ékszereket vagy akár gyerekjátékokat. Egyszer még egy cipőfűzőt is kapott, máskor pedig egy fél pár véres fülbevalót.

– Fogd – ismételte Mrs. Dark kissé türelmetlenül –, és változz át!

Tessa átvette a masnit. Ahogy ott hevert a tenyerén, könnyű volt, akár egy lepkeszárny. A Sötét Nővérek szenttelenül meredtek rá. Az olvasmányai jutottak eszébe. A regények, amelyekben a szereplőket perbe fogják, ők pedig felmentő ítéletért imádkozva állnak az Old Bailey¹ bírái elé. Gyakran érezte úgy, hogy ő maga is a bírái előtt áll ebben a szobában, bár fogalma sem volt róla, milyen bünténnyel vádolhatják.

---

¹ Londoni Központi Bűnügyi Bíróság.

Megforgatta a kezében a masnit, és visszaemlékezett az első alkalomra, amikor a Sötét Nővérek átadtak neki valamit. Egy női kesztyű volt az, gyöngyből készült gombokkal a csuklóján. Rákiáltottak, hogy változzon át, sőt kiosztottak neki néhány pofont is, és újra meg újra megrázták, miközben ő egyre hisztérikusabban hajtogatta, hogy fogalma sincs, mit akarnak tőle.

Nem sírt, bár szeretett volna. Tessa gyűlölt sírni, főleg olyan emberek előtt, akikben nem bízott. Márpedig a két ember közül, akikben képes volt megbízni, az egyik meghalt, a másikat pedig fogva tartották. Maguk a Sötét Nővérek közölték, hogy Nate a foglyuk, és ha Tessa nem engedelmeskedik nekik, a bátyja meg fog halni. Bizonyítékul Nate, apjuktól örökölt véres gyűrűjét is megmutatták neki. Azt viszont nem engedték meg, hogy Tessa a kezébe vegye, vagy akár csak megérintse a gyűrűt. Azonnal elkapták előle, amikor érte nyúlt, de azért így is felismerte. Nate-é volt.

Ez után megtett mindent, amit kértek tőle. Megitta a főzeteiket, elvégezte az órákon át tartó feladatokat, és kényszerítette magát, hogy úgy gondolkodjon, ahogy a nővérek akarják. Azt mondták neki, képzelje el, hogy agyagból van, és egy fazekas korongján formázzák éppen. Megparancsolták, hogy nyúljon bele különféle tárgyak belsejébe, képzelje azt, hogy élőlények, és húzza ki belőlük a szellemet, ami életre keltette őket.

Hetek teltek el, és amikor végül sikerült az átváltozás, Tessának olyan heves fájdalmai voltak, hogy hányni kezdett, aztán elájult. Amikor magához tért, az egyik penészes kanapén feküdt a nővérek szobájában, az arcán egy nedves törülközővel. Mrs. Black hajolt fölé, szájszaga keserű volt, mint az epe, a szeme csillogott. – Ügyes voltál ma, Theresa! – mondta. – Nagyon ügyes!

Aznap este, amikor Tessa felment a szobájába, ajándékokat talált. A Sötét Nővérek valahogy megtudták, hogy szenvedélyesen szeret olvasni. A *Szép remények* és a *Kisasszonyok* egy példánya feküdt az éjjeliszekrényén. Magához ölelte a könyveket, és a szobája magányában elsírta magát.

Azóta már könnyebben ment az átváltozás. Tessa még mindig nem értette, mi zajlik le benne, ami lehetővé teszi ezt a dolgot, de megjegyezte a Sötét Nővérektől tanult lépéseket, valahogy úgy, ahogy egy vak ember megjegyzi, hányat kell lépnie az ágyától a szoba ajtajáig. Tessának fogalma sem volt róla, mi veszi körül azon a különös sötét helyen, ahová a nővérek parancsára elutazik, de most már ismerte az odavezető utat.

Most is felidézte hát ezeket az emlékeket, ahogy megszorította a rongyos rózsaszín szövetet. Megnyitotta az elméjét, átadta magát a leereszkedő sötétségnek, hagyta, hogy az őt a hajszalaghoz és a benne megbújó lélekhez – egykori tulajdonosának szellemszerű visszhangjához – fűző kötelék a sötétségen átvezető aranyfonálként bomolhasson ki. A szoba, a fojtogató fülledtség, a Sötét Nővérek hangos légzése hirtelen semmivé foszlott, ahogy követte a fonalat, miközben egyre intenzívebb lett körülötte a fény, ő pedig beleburkolózott, mint egy takaróba szokás.

Borsódní és szúrni kezdett a bőre, mintha ezer tűt döftek volna belé. Eleinte ez volt a legrosszabb – azok a pillanatok, amikor meggyőződése volt, hogy haldoklik. Mostanra megszokta az érzést, és csendben tűrte, amint a feje búbjától a lábujja hegyéig megremegett. Úgy érezte, még a mechanikus angyal is gyorsabban ketyeg a nyakában, mintha fel akarná venni dübörgő szíve ritmusát. Tessa felszisszent, ahogy a nyomás egyre csak nőtt a bőre alatt, aztán eddig

lehunyva tartott szeme hirtelen felpattant, az ingerek a végtelenségig fokozódtak – majd az egész semmivé foszlott.

Vége lett.

Tessa kábán pislogott. Az átváltozás utáni első pillanatban mindig úgy érezte, mintha alámerült volna egy kádba, és a szeme megtelt volna vízzel. Végignézett magán. Új teste karcsú volt, szinte törékeny, ruhája lazán lógott rajta, és összegyűrődött a padlón a lába körül. Teste előtt összekulcsolt keze sápadt volt és vékony, a bőre repedezett, a körmét tövig rágta. Ismeretlen, idegen kéz volt.

– Mi a neved? – kérdezte Mrs. Black. Felállt, és vizenyős szemével végignézett Tessán. Szinte éhesnek tűnt.

Tessának nem kellett válaszolnia. A lány felelt helyette, akinek belebújt a bőrébe. Úgy beszélt Tessa hangján, ahogy a szellemek szoktak megszólalni a médiumok közvetítésével – csakhogy Tessa gyűlölt így gondolni rá. Az átváltozás annyival intimebb, annyival ijesztőbb volt. – Emma – jött a hang Tessa szájából. – Miss Emma Bayliss, asszonyom!

– És ki vagy te, Emma Bayliss?

A Tessa szájából előbukó szavak erős képeket hoztak magukkal. Emma a Cheapside-on született egy hatgyerekes családban. Apja meghalt, anyja pedig mentavizet árult egy kocsirol az East Enden. Emma már kislány korában megtanult varrni, hogy pénzt hozhasson a házhoz. Éjszakákat töltött a konyhaasztalnál ülve, és egy faggyúgyertya fényénél öltögetett. Néha, amikor a gyertya leégett, és nem volt pénz újat venni, kiment az utcára, és az egyik gázlámpa alatt varrt tovább...

– Aznap éjjel is így történt, amikor meghaltál, Emma Bayliss? – kérdezte Mrs. Dark. Mosolygott, nyelvét végigfuttatta az alsó ajkán, mint aki előre tudja, mi lesz a válasz.

Tessa szűk, sötét, sűrű ködbe burkolózó utcákat látott, és egy ezüstszínű tűt, amint ide-oda ugrál a gázlámpa sárga fényében. Elfojtott lépések hallatszottak a ködben. Kezek nyúltak ki az árnyékból, és megragadták a lány vállát, hogy aztán elvonszolják a sötétbe. A tű és a cérna kiesett Emma kezéből, a szalagok kibomlottak a hajából, ahogy küszködött. Nyers hang kiáltott valamit dühösen. Aztán kés pengéje villant, belevágott a lány bőrébe, és vér serkent elő. A fájdalom olyan volt, mint a tűz, a félelemhez hasonlót sem tapasztalt azelőtt soha. A férfi felé rúgott, sikerült kilöknie a kést a kezéből. Elkapta a pengét, és futásnak eredt, de egyre több és több vért vesztett. Végül egy sikátorban rogyott össze, és valami sziszegni kezdett mögötte. Emma tudta, hogy a lény őt követi, és remélte, hogy meghal, mielőtt utoléri...

Az átváltozás, mint az üveg, szilánkokra tört. Tessa hangos sikítással térdre rogyott, a szakadt kis masni kiesett a kezéből. Megint a saját kezét látta... Emma eltűnt, mintha a bőrét vetette volna le. Tessa megint egyedül volt a saját fejében.

Egészen messziről hallotta Mrs. Black hangját. – Theresa? Hol van Emma?

– Meghalt – suttogetta Tessa. – Meghalt egy sikátorban... Elvézett.

– Jó! – Mrs. Dark elégedetten fújta ki a levegőt. – Ügyes vagy, Theresa! Nagyon ügyes!

Tessa nem szólt. Ruhája csupa vér volt, de nem érzett fájdalmat. Tudta, hogy nem az ő vére; máskor is történt már hasonló. Becsukta a szemét, forgott vele a világ, de kényszerítette magát, hogy ne ájuljon el.

– Ezt már korábban is meg kellett volna csinálnatnunk vele – mondta Mrs. Black. – Zavart, hogy nem tudtam, mi történt a Bayliss lánnyal.

Mrs. Dark mogorván válaszolt. – Nem voltam benne biztos, hogy kibírja. Te is emlékszel, mi történt az Adams nővel.

Tessának egyből leesett, miről beszélnek. Hetekkel ezelőtt egy olyan nővé változott át, akivel egy szívlövés végzett; vér folyt végig a ruháján, és azonnal visszaváltozott. Hisztérikusan visított, amíg a nővérek meg nem mutatták neki, hogy ő maga sértetlen maradt.

– Azóta csodásan halad, nem gondolod, húgom? – kérdezte Mrs. Black. – Ahhoz képest, hogy mivel kellett dolgoznunk az elején... még azt sem tudta, kicsoda valójában.

– Igen, valódi formázatlan agyag volt – értett egyet Mrs. Dark. – Igazi csodát tettünk. Elképzelhetetlennek tartom, hogy a Magiszter ne legyen elégedett.

Mrs. Black felszisszent. – Ez azt jelenti... Gondolod, hogy itt az idő?

– Ó, ahogy mondd, drága nővérem. Készen áll, efelől semmi kétség. Ideje, hogy a mi Theresánk találkozzon a mesterével. – Mrs. Dark hangjában némi dicsekvés csendült. Annyira kellemetlenül hangzott, hogy Tessa még így kábán is felkapta a fejét. Miről beszélnek? Ki az a Magiszter? Félig lehuny szemhéja alól leste, ahogy Mrs. Dark megrántja a Mirandát hívó csengő selyemzsinórját. A cseléd hamarosan megjelenik, és visszakíséri a szobájába. Úgy tűnt, mára vége a leckének.

– Talán holnap – mondta Mrs. Black. – Vagy akár ma este. Ha megüzenjük a Magiszternek, hogy Theresa készen áll, biztos vagyok benne, hogy késlekedés nélkül idesiet.

Mrs. Dark kilépett az íróasztal mögül, és kuncogni kezdett. – Megértem, hogy alig várod a fizetséget a munkánkért, drága nővérem. De nem elég, hogy Theresa egyszerűen készen áll. Mutatnia is kell valamit azon kívül, hogy képes tenni a dolgát. Egyetértesz?

Mrs. Black követte a hűgát, és éppen az orra alatt dörmögött valamit, amikor belépett Miranda. A cseléd ugyanolyan szürke volt, mint mindig. A földön véresen heverő Tessa látványa a jelek szerint egyáltalán nem lepte meg. Persze, gondolta Tessa, nyilván sokkal rosszabbat is látott már ebben a szobában.

– Vidd vissza a lányt a szobájába, Miranda! – A lelkesedés eltűnt Mrs. Black hangjából, és megint olyan nyers volt, mint általában. – Fogd a holmikat, tudod, amiket mutattunk, és öltöztess fel!

– A holmikat... amiket mutattak? – Mirandának nyilvánvalóan fogalma sem volt, miről beszélnek.

Mrs. Dark és Mrs. Black lemondóan nézett össze, aztán Mirandához léptek, eltakarva a cselédet Tessa elől. A lány hallotta, ahogy a nővérek suttogva utasítgatják Mirandát, és sikerült elcsípnie néhány szót. – *Ruhák meg gardrób meg mindegy, csak öltöztess fel csinosan. Nem tudom, Miranda van-e elég okos hozzá, hogy ilyen homályos utasításokból értsen* – jegyezte meg végül valamelyik nővér gonoszul.

Öltöztess fel csinosan! De vajon miért érdekelte őket, hogy Tessa csinos-e vagy sem, amikor kényszeríteni tudják, hogy úgy nézzen ki, ahogy ők akarják? Mit számított a valódi külseje? És miért érdekelné a Magisztert? Bár a nővérek viselkedéséből nyilvánvaló volt, hogy valamiért mégiscsak fontos a dolog.

Mrs. Black kivonult a szobából, hűga pedig követte, mint mindig. Mrs. Dark megtorpant a küszöbön. – Ne felejtss el, Theresa – mondta –, hogy mindvégig erre a napra, erre az estére készültünk! – Csontos kezével megemelte a szoknyáját. – Ne kelljen csalódnunk benned!

Az ajtó hangos csattanással vágódott be mögötte. Tessa összerendezent a zajra, Mirandának azonban szokás szerint a szeme sem rezzen. A Sötét Házban töltött idő alatt Tessának egyetlenegyszer sem

sikerült megijesztenie a lányt, vagy legalább egy csodálkozó pillantást kicsikarnia belőle.

– Jöjjön! – mondta Miranda. – Most fel kell mennünk!

Tessa lassan feltápászkodott. Összevissza száguldoztak a gondolatai. A Sötét Házban rettenetes volt az élet, de – döbrent rá hirtelen – mostanra szinte hozzászokott. Tudta, mire számítsen nap mint nap. Tudta, hogy a Sötét Nővérek készülnek valamire, de fogalma sem volt róla, mi lehet az. Úgy hitte – talán naivan –, hogy nem fogják megölni. Miért vesződtek volna ennyit a tanításával, ha közben végig tudják, hogy aztán meg kell halnia?

Mrs. Dark dicsekvő hangja azonban elgondolkodtatta. Valami megváltozott. Elérték, amit akartak. „Fizetséget” fognak kapni érte. De vajon ki lesz az, aki fizet nekik?

– Jöjjön! – nógatta megint Miranda. – Fel kell készülnie a találkozásra a Magiszterrel!

– Miranda! – szólt Tessa. Halkan beszélt, ahogy egy ideges macskához szól az ember. Miranda korábban egyetlen kérdésére sem válaszolt, de ez nem jelentette azt, hogy nem is érdemes próbálkozni.

– Ki az a Magiszter?

Hosszú csend következett. Miranda maga elé bámult, tésztaképpen nem látszott érzelem. – A Magiszter nagyon nagy ember – felelte végül. – Megtiszteltetés lesz, amikor feleségül veszi magát.

– *Feleségül?* – visszhangozta Tessa. Annyira megdöbrent, hogy hirtelen tisztán kezdte látni az egész szobát, Mirandát, a véres szőnyeget a padlón, a nehéz réz földgömböt az íróasztalon, ami még mindig abban a pozícióban volt, ahová Mrs. Black forgatta. – Engem? De... ki ő?

– Nagyon nagy ember – ismételte Miranda. – Megtiszteltetés lesz. – Tessa felé lépett. – Most velem kell jönnie!

– Nem! – Tessa egészen addig hátrált, amíg a dereka neki nem ütött az íróasztal szegélyének. Kétségbeesetten nézett körül. Megpróbálhatna elfutni, de úgysem tudná megkerülni Mirandát, hogy eljusson az ajtóhoz. Ha az asztal mögé bújlik, a lány egyszerűen kirángatja onnan, és elvonszolja a szobájáig. – Miranda, *könyörgöm!*

– Velem kell jönnie! – ismételte a cseléd. Már majdnem közvetlenül Tessa előtt állt. A lány látta a saját tükörképét Miranda fekete pupillájában, és érezte a ruhájából meg a bőréből áradó halvány, kesernyés, szinte égett szagot. – Muszáj...!

Tessa maga is meglepődött a saját erején, ahogy felkapta a földgömböt az asztról, és lesújtott vele Miranda fejére.

A nehéz tárgy gyomorforgató puffanással talált célt. Miranda hátrátorodott – aztán rögtön vissza is nyerte az egyensúlyát. Tessa felsikított, és eldobta a gömböt. Miranda arcának teljes bal oldala betört, olyan volt, mint egy kilapított papírmaszok. Az arccsontja bezúzódott, az ajka a fogához tapadt. De nem vérzett, egyáltalán nem.

– Most velem kell jönnie! – ismételte Miranda szokásos rezzenéstelen hangján.

Tessának elakadt a lélegzete.

– Velem kell jönnie... velem k... kell... velem... velem... velem... j... jjjjjjjjjjjjjjjjjjjj... – Miranda hangja megremegett, aztán elcsuklott, és érthetetlen motyogássá alakult át. Tessa felé lépett, aztán megremegett, elvesztette az egyensúlyát, és tántorogni kezdett. Tessa elfordult az asztaltól, és továbbhátrált, ahogy a sebesült cseléd visítva átbotorkált a szobán, és nekiütközött a falnak – ami mintha megadta volna neki a kegyelemdöfést. A földre rogyott, és mozdulatlanul elterült.

Tessa az ajtóhoz rohant, aztán kilépett a folyosóra. Ahogy egy pillanatra még visszanézett a küszöbről, mintha fekete füst szállt volna

fel Miranda testéből, de nem volt rá ideje, hogy alaposabban megnézze magának. Nyitva hagyta maga mögött az ajtót, és végigfutott a folyosón.

Felvágatott a lépcsőn, de majdnem elbotlott a saját szoknyájában, és alaposan beverte a térdét az egyik fokba. Felkiáltott, de loholt tovább az első fordulóra, ahol befordult egy kanyarogva a távoli sötét-ségbe nyúló folyosóra. Ahogy futott, egyik ajtót hagyta el a másik után. Megtorpant, és megpróbálta kinyitni az egyiket. Zárva volt, mint ahogy a következő és az azután következő is.

A folyosó végén újabb lépcsősor vezetett lefelé. Tessa lerohant, és egy kapualjban találta magát. Úgy tűnt, valaha egészen fenséges lehetett – a földet töredezett, piszkos márványlapok borították, kétoldalt a magas ablakokat függönyök takarták el. A csipkéken keresztül beszűrődő, gyér fény hatalmas kaput világított meg. Tessa szíve majd kiugrott a helyéből. A kilincstre vetette magát, megragadta, és feltépte a kaput.

Szűk macskaköves utcán találta magát, kétoldalt egyforma sorházakkal. A város szaga szinte megütötte Tessát – olyan régen volt már, hogy friss levegőt szívott. Majdnem teljesen sötét volt, az égen az alkony mélykékje terjedt, amit itt-ott gomolygó ködfoltok homályosítottak el. A távolból hangokat hallott, játszó gyerekek kiáltozását, lovak patáinak kopogását. Ez a kis utca azonban elhagyatott volt, csak az egyik gázlámpának támaszkodott egy férfi, újságot olvasva a fényénél.

Tessa lesietett a lépcsőn, odarohant a férfihoz, és megrángatta a kabátujját. – Kérem, uram... tudna nekem segíteni?

A férfi megfordult, és lepillantott Tessára.

A lány elfojtott egy sikítást. A férfi arca éppen olyan fehér volt és viasszerű, mint amikor először találkoztak a southamptoni kikötőben;

düledő szeme Mirandáéra emlékeztetett, fogai fémesen csillantak,
ahogy elvigyorodott.

A Sötét Nővérek kocsisa volt az.

Tessa sarkon fordult, hogy elfusson, de már elkéssett.

2

Λ pokol hidege

*Az élet két világ között lebeg,
mint rezgő csillag éj s nappal határán,
mi vagy, mi voltál, ah ki mondja meg?
Ki mondja meg, hogy eztán még mi vár rám?*

Byron: *Don Juan* (Ábrányi Emil fordítása)

– TE OSTOBA LÁNY! – VICSORÍTOTTA MRS. BLACK, miközben megfeszítette a Tessa csuklóját az ágy lábához erősítő kötelet. – Mégis hogy gondoltad, hogy csak úgy megszöksz? Hová mehettél volna egyáltalán?

Tessa nem felelt, csak összeszorította a száját, és a falat bámulta. Nem hagyta, hogy Mrs. Black vagy a rettenetes húga lássa, mennyire közel áll ahhoz, hogy eleredjenek a könnyei, vagy hogy mennyire fájdalmasan dörzsöli a csuklóját meg a bokáját a kötél.

– Egyáltalán nem érzékeli, micsoda megtiszteltetés éri – szólta Mrs. Dark, aki az ajtóban állt, mintha csak arra ügyelne, a lány nehogy eltépje a kötelékeit, és kirohanjon a szobából. – Förtelmes ezt látni!

– Megtettük, amit tudtunk, hogy felkészítsük a Magiszter számára – sóhajtott fel Mrs. Black. – Kár, hogy minden képessége ellenére ilyen ócska alapanyaggal kellett dolgoznunk. Álnok kis bitang ez!

– Ahogy mondd – bólintott a húga. – Nyilván ő is tisztában van veled, mi történik a bátyjával, ha még egyszer megpróbál szembeállni velünk. Ezúttal talán engedékenyek leszünk, legközelebb viszont... – A fogai között szűrte a szavakat, és Tessa hátán égnek állt a szőr a hangjától. – Nathaniel nem lesz ilyen szerencsés.

Tessa nem bírta tovább; tudta, hogy meg sem kéne szólalnia, hiszen azzal is csak a Nővérek malmára hajtja a vizet, de képtelen volt türtőztetni magát. – Ha elmondanák, ki az a Magiszter, és mit akar tőlem...

– Feleségül akar venni, te félnótás. – Mrs. Black végzett a kötéllel, és hátralépett, hogy felmérje munkája eredményét. – *Mindent* meg akar adni neked.

– De miért pont én kellek neki? – sutogta Tessa. – Miért én?

– A képességed miatt – felelte Mrs. Dark. – Amiatt, aki vagy, és amiatt, amit tenni tudsz. Amiatt, amire megtanítottunk. Hálásnak kellene lenned nekünk.

– De a bátyám... – Tessa szemét könnyek égették. *Nem fogok sírni, nem fogok sírni, nem fogok sírni* – mondogatta magának. – Azt ígérték, hogy ha megteszek mindent, amit kérnek, elengedik...

– Miután feleségül mentél a Magiszterhez, minden kérésedet teljesíteni fogja. – Mrs. Black hangjában nyoma sem volt büntudatnak vagy bármiféle más érzelemnek.

Mrs. Dark elnevette magát. – Tudom, mire gondol. Azt hiszi, hogy ha a Magiszter minden kérését teljesíteni fogja, akkor megölethet bennünket.

– Ne pazarold ilyen képtelen gondolatokra az energiáidat! – vi-gyorgott Mrs. Black Tessa orra előtt. – Kőbe vésett szerződésünk van a Magiszterrel. Sosem tehet kárt bennünk, bár amúgy sem akarna. Hálás lehet, amiért megkap téged tőlünk. – Közelebb hajolt, és sut-togva folytatta: – Egészségesen és sértetlenül akar. Ha nem így lenne, véresre vertelek volna. Csak próbálj meg még egyszer szembeszállni velünk, és nem törődöm többé a Magiszter akaratával! Addig foglak korbácsoltatni, amíg leszakad a bőröd. Megértetted?

Tessa arccal a fal felé fordult.

Egy éjszaka a Mainen, amikor éppen Újfundlandnál jártak, Tessa képtelen volt aludni, úgyhogy inkább felment a fedélzetre, hogy friss levegőt szívjon. A sötét tengeren ragyogó buckák világítottak – a melegebbre forduló időjárás miatt az északi jégtáblákról leszakadt jéghegyek, árulta el az egyik arra járó tengerész. Lassan siklottak a sötét vízen, mint egy elsüllyedt fehér város tornyai. Tessa úgy érezte, sosem került még a szeme elé ilyen magányos látvány.

Most már tudta, hogy akkor igazából még fogalma sem volt róla, mi is az igazi magány. Miután a nővérek elmentek, Tessának elmúlt a zokoghatnékja. A szemében kialakult nyomást merő kétségbeesés váltotta fel. Mrs. Dark jól sejtí. Ha hatalmában állna megöletni a két nővért, gondolkodás nélkül megtenné.

A lány óvatosan megrángatta a karját és a lábát az ágyhoz rögzítő köteleket. Meg sem moccantak. A csomókat szorosra húzták; elég szorosra, hogy mélyen a húsába vágjanak, és elzsibbasszák minde-nét. Úgy becsülte, pár percen belül már egyáltalán nem fogja érezni a végtagjait.

Egy része – és nem is kis része – a legszívesebben abbahagyta volna a küszködést, csak feküdt volna ernyedten, és várta volna, hogy

a Magiszter elvigye. Az ég már egészen sötét volt odakint a kis ablak előtt; hamarosan itt kell hogy legyen az idő. Ez az ember talán tényleg feleségül akarja venni. Talán tényleg meg akar adni neki mindent.

Tessa egyszerre Harriet néni hangját hallotta a fülében. *Ha megtalálsz azt a férfit, akihez feleségül akarsz menni, Tessa, egy dolgot nem szabad elfelejtened: nem abból tudod meg, milyen ember valójában, amit mond, hanem abból, amit tesz.*

Harriet néninek természetesen igaza volt. Soha nem akarna hozzá-menni olyan férfihoz, aki fogolyként és rabszolgaként kezeli, fogva tartja a bátyját, őt pedig a „képességeire” hivatkozva megkínozza. Ez csak egy nagyon rossz vicc lehet. A jó ég tudja, mit akar vele kezdeni a Magiszter, miután ráteszi a kezét. Úgy sejtette, ha olyasmiről van is szó, amit esetleg túlélhet, akkor is azt fogja kívánni, hogy bár meghalt volna inkább.

Istenem, milyen haszontalan képessége van! Meg tudja változtatni a külsejét? Mennyivel jobb lenne, ha bármit lángra lobbanthatna, összezúzhatná a fémet, vagy késeket növeszthetne az ujjai végén. Vagy akár ha láthatatlanná tudná tenni magát, esetleg akkorára zsugorodhatna, mint egy egér...

Hirtelen mozdulatlaná merevedett. A néma csöndben még a mechanikus angyal ketyegését is hallotta a mellkasán. Nem kell egérnyi méretűre zsugorítania magát, igaz? Bőven elég, ha olyan kicsi lesz, hogy meglazulnak a kötelékek a csuklóján.

Képes volt másodsorra is átváltozni valakivé, akinek korábban már megérintette valamilyen tulajdonát. A nővérek megtanították neki, miként csinálja. Most először örült valaminek, amit rákényszerítettek.

A hátát a kemény matracnak feszítette, és kényszerítette magát, hogy emlékezzen. Az utca, a konyha, a tű mozgása, a gázlámpa pislákolása.

Koncentrált, akarta az átváltozást. *Mi a neved? Emma. Emma Bayliss...*

Az átváltozás olyan volt, mintha egy vonat robogott volna át rajta, és kiszorította volna belőle a szuszt – átformálta a bőrét, átalakította a csontjait. Tessa elfojtotta a kiáltását, a háta ívbe hajlott...

Megtörtént. A lány hunyorogva a plafonra meredt, aztán oldalt pillantott megkötözött csuklójára. Emma vékony, törékeny kezét látta, körülötte a lazán lógó kötéllel. Diadalmasan kiszabadította magát, felült, majd megdörzsölte a vörösen égő horzsolásokat a bőrén.

A bokája még mindig meg volt kötözve. Előrehajolt, és ujjaival gyorsan nekiesett a csomóknak. Mint kiderült, Mrs. Black úgy tudott csomót kötni, akár egy tengerész. Mire megszabadult a kötélről, és talpra ugrott, Tessa ujjai sajogtak és véresek voltak.

Emma haja olyan finom és vékony szálú volt, hogy kiszabadult a Tessa saját tincseit tartó csatból. A lány türelmetlenül lökte hátra a haját a válla mögé, és megrázta magát, hogy kiszabaduljon Emma testéből. Az átváltozásnak egy szemvillanás alatt vége lett, és máris megint az ismerős vastag hajszálak siklottak Tessa ujjai között. A lány vetett egy pillantást a tükörbe, és nyugtázta, hogy Emma Bayliss eltűnt, ő pedig ismét önmaga lett.

Hangot hallott a háta mögül, és megpördült a tengelye körül. A ki-lincs lassan megmozdult, mintha valaki kívülről próbálná meg kinyitni az ajtót, de meg kéne küzdenie vele.

Mrs. Dark – gondolta a lány. Visszajött, hogy véresre korbácsolja. Visszajött, hogy elvigye a Magiszterhez. Tessa átsietett a szobán, felkapta a porcelánkancsót a mosdóállványról, úgy megmarkolta, hogy belefehéredtek az ujjai, és az ajtó mellé osont.

A kilincs végül engedett, és kinyílt az ajtó. A sötétben Tessa csak annyit látott, hogy valaki belép a szobába. Előrelendült, és teljes erővel meglendítette a kancsót...

Az alak fürgén mozdult, akár egy korbács, de így sem volt elég gyors; a kancsó kinyújtott karját találta el, és csörömpölve vágódott a falnak. Törött cserepek hullottak a padlóra, az idegen pedig felkiáltott.

Vitathatatlanul egy férfi hangja volt. Ahogy a kiáltást követő káromkodások áradata is egy férfitől származott.

Tessa hátrált egy lépést, aztán már rohant is az ajtó felé – csakhogy az becsapódott az orra előtt, és hiába rángatta a kilincset, meg sem mozdult. Erős fény töltötte be a szobát, mintha a nap kelt volna fel hirtelen. Megpördült, és pislogva próbált megszabadulni a szemébe toلولó könnyektől. Aztán leesett az álla.

Egy fiú állt előtte. Nem volt sokkal idősebb, mint ő maga – talán tizenhét éves lehetett, legfeljebb tizennyolc. A ruhái mintha egy munkás göncei lettek volna: rongyos fekete kabátot meg nadrágot és erősnek tűnő bakancsot viselt. Mellény nem volt rajta, viszont a dereka és a mellkasa előtt vastag bőrszíjak húzódtak, rajtuk fegyverek garmadája: török, különféle kések meg jégcsapnak tűnő különös valamik. A jobb kezében egy ragyogó kődarabot tartott – ennek a fénye világította be a szobát, és vakította meg kis híján Tessát. Másik karcsú és hosszú ujjú kezéből szivárgott a vér, ahol a lány elvágta a kancsóval.

De Tessának nem emiatt kerekedett el igazán a szeme. Soha életében nem látott még ilyen gyönyörű arcot. Kócos, fekete haj, égszínkék szempár. Elegáns vonások, telt ajkak, hosszú, sűrű pillák. Még a nyaka íve is tökéletes volt. Szépsége semmivel sem maradt el a

képzeletbeli hősök mögött, akiket Tessa kitalált magának. Igaz, az sosem fordult meg a fejében, hogy egy ilyen hős vádlón rázza felé vérző kezét, és hevesen káromkodik majd az orra előtt.

A fiú talán észrevette, hogy mered rá Tessa, mert egyszerre abba hagyta a káromkodást. – Megvágott – szólt. Kellemes volt a hangja. Angol. Egészen hétköznapi. A fiú aggodalmasan mustrálta a kezét. – Akár bele is halhatok.

Tessa elkerekedett szemmel nézett rá. – Ön lenne a Magiszter?

A fiú elfordította a kezét. Tenyere élén végigfutott a vér, és csöppökben hullott a padlóra. – Te jószágos ég, ez komoly vérveszteség! Pillanatokon belül végem lehet.

– *Ön a Magiszter?*

– Magiszter? – A fiút láthatólag kissé meglepte Tessa vehemenciája. – Az „mester”-t jelent latinul, ugye?

– Hát... – Tessa egyre inkább úgy érezte, hogy egy különös álom csapdájába esett. – Gondolom, igen.

– Sok mindennek a mestere lettem az évek során. A London utcáin való tájékozódásnak, a francia négyesnek, a japán virágkötészet művészetének, a kamuzásnak barkochba közben, a részegség elrejtésének, a nők elbűvölésének a sármommal...

Tessa szóttlanul bámulta.

– Sajnos – folytatta a fiú – soha senki nem nevezett Mesternek vagy akár Magiszternek. Kár...

– Most is részeg éppen? – Tessa teljesen komolyan gondolta a kérdést, de abban a pillanatban, hogy kiejtette a szavakat, maga is rájött, hogy rettenetesen goromba volt – vagy ami rosszabb, kacér. Amúgy is túl stabilan állt a lábán ahhoz, hogy részeg legyen. Éppen elégszer látta Nate-et beszívva ahhoz, hogy tudja, milyen az. Ez a fiú talán csak bolond.

– Hogy maguk, amerikaiak, mind milyen egyenesek! – A fiú lát-
hatólag jól szórakozott. – Igen, az akcentusa elárulta. Hogy hívják?

Tessa hitetlenkedve bámulta a fiút. – Hogy engem hogy hívnak?

– Miért, nem tudja?

– Berontott a szobámba, kis híján halálra rémített, és most a ne-
vem akarja tudni? Magát hogy hívják, az isten szerelmére? És egy-
általán kicsoda?

– Herondale a nevem – felelte vidáman a fiú. – William Herondale.
De mindenki csak Willnek hív. Tényleg ez a szobája? Nem valami
szép. – Az ablak felé indult, de megtorpant, hogy megnézzé a köny-
veket az éjjeliszekrényen, aztán megállt az ágy mellett. A kötelekre
mutatott. – Gyakran alszik az ágyhoz kötözve?

Tessa arca lángvörös lett, és csodálkozva állapította meg, hogy a
körülmények ellenére még mindig képes zavarba jönni. Elmondja a
fiúnak az igazságot? Lehetséges egyáltalán, hogy ő lenne a Magiszter?
Bár aki így néz ki, annak nincs rá szüksége, hogy foglyul ejtsen és
megkötözzön lányokat, ha feleségül akarja venni őket.

– Megfogná ezt? – Ezzel Tessa kezébe nyomta a világító követ.
Ahogy a lány elvette, félig-meddig azt hitte, meg fogja égetni az uj-
jait, de a kő hűvös volt. Abban a pillanatban, ahogy hozzáért a te-
nyeréhez, a fénye halvány derengéssé szelídült. Csüggedten nézett
a fiúra, de az már az ablaknál állt, és cseppet sem zavartatta magát.
– Kár, hogy a harmadikon vagyunk. Én még le is tudnék ugrani, de
maga valószínűleg nem élne túl. Nem, az ajtón kell kimennünk, az-
tán meglátjuk, mire jutunk a házban.

– Mármost hol kell kimennünk? – Tessa úgy érezte, végleg össze-
zavarodott, és megrázta a fejét. – Nem értem.

– Hogy lehet ezt nem érteni? – mutatott a könyvekre a fiú. – Re-
gényeket olvas. Nyilvánvalóan azért jöttem, hogy megszőktessem.

Hát nem úgy nézek ki, mint Sir Galahad? – Színpadias mozdulattal felemelte a karját. – *Erőm tíz ember erejével vetekszik, mert szívem tiszta...*²

A ház egy távoli pontjáról hangos dörrenés hallatszott – valahol becsaptak egy ajtót.

Will mondott egy olyan szót, ami Sir Galahad száját sosem hagyta volna el, és elugrott az ablaktól. Ahogy megint földet ért, elhúzta a száját, és bánatosan pillantott sebesült kezére. – Ezzel később kell foglalkoznom. Gyere...! – Kérdő tekintettel pillantott a lányra.

– Miss Gray – felelte erőtlenül Theresa. – Miss Theresa Gray.

– Miss Gray – ismételte a fiú. – Hát akkor jöjjön, Miss Gray! – Will az ajtóhoz rohant, megragadta a kilincset, lenyomta, és meg-rántotta...

Nem történt semmi.

– Nem működik – szólt Tessa. – Bentről nem lehet kinyitni az ajtót.

Will szélesen elmosolyodott. – Hogy nem-e? – Az övén függő egyik tárgy után nyúlt. Olyan volt, mint egy hosszú, keskeny, legallyazott faág, és valamilyen ezüstszínű anyagból készült. A fiú az ajtóhoz illesztette a végét, és rajzolni kezdett. A rugalmas hengerből vastag, fekete vonalak kanyarogtak elő, és sziszegő hangot adva terültek el a fafelületen, mintha valaki felborított volna egy tintásüveget.

– Maga most rajzol? – kérdezte Tessa. – El nem tudom képzelni, hogyan...

Éles hang hallatszott, mintha egy nagy üvegtábla repedt volna meg. A kilincs megmozdult, az ajtó pedig kitérült, és a zsanérokából vékony füstcsík szállt felfelé.

---

² Alfred, Lord Tennyson: *Sir Galahad*.

– Most már el tudja képzelni – mondta Will, és miután zsebre vágta a különös tárgyat, intett Tessának, hogy kövesse. – Menjünk!

A lány maga sem tudta, miért habozott. Vetett egy pillantást a szobára, amely majdnem két hónapig a börtöne volt. – A könyveim...

– Keríték magának új könyveket! – A fiú kiterelte Tessát a folyosóra, és behúzta az ajtót maguk mögött. Aztán elkapta a lány csuklóját, és végigvonszolta a folyosón a következő sarokig. Amikor befordultak, annak a lépcsőnek a tetején találták magukat, amelyiken annyiszor leballagott Mirandával. Will kettesével vette a fokokat, és húzta maga után a lányt.

Odafentről Tessa sikítást hallott. Minden kétséget kizáróan Mrs. Dark hangja volt.

– Észrevették, hogy eltűnt – állapította meg Will. Elérték az első lépcsőfordulóhoz, és Tessa lassított volna, de Will máris magával rántotta; esze ágában sem volt megállni.

– Nem a főbejárat felé megyünk? – kérdezte a lány.

– Nem lehet. Az épület körül van véve. A bejárat előtt egy sor kocsi áll. A jelek szerint különösen izgalmas pillanatban érkeztem. – Továbbrohant lefelé a lépcsőn, és Tessa követte. – Tudja, mit terveztek a Sötét Nővérek ma estére?

– Nem.

– De számított erre a Magiszter nevű valakire, nem? – Most már a pincében jártak, ahol a vakolt falak helyét hirtelen nyirkos kő vette át. Miranda lámpája nélkül meglehetősen sötét volt. A hőség hullámokban csapott le rájuk. – Az Angyalra, úgy érzem magam, mintha a pokol kilencedik bugyrában lennénk!

– A pokol kilencedik bugyrában hideg van – vágta rá automatikusan Tessa.

Will a lányra meredt. – Mi?

– Danténál – magyarázta a lány. – A pokol hideg. Csupa jég.

A fiú egy hosszú pillanatig Tessára meredt, meg-megrándult a szája sarka, aztán kinyújtotta a kezét. – Adja ide a boszorkányfényt! A lány értetlen tekintetét látva türelmetlenül hozzátette: – A követ! Adja ide a követ!

Abban a pillanatban, hogy Will marka összezáródott a kő körül, megint felragyogott a fénye, és a sugarak áradni kezdtek az ujjai közül. Tessa csak most vette észre, hogy a fiú keze fején egy ábra van, ami mintha fekete tintával készült volna. Egy sötét szemre emlékeztetett. – Ami a pokol hőmérsékletét illeti, Miss Gray – mondta –, hadd adjak egy baráti tanácsot! A jóképű ifjúnak, aki éppen egy rettenetes jövőtől igyekszik önt megmenteni, mindig igazza van. Még akkor is, ha piros sündisznók potyognak az égből.

Ez tényleg bolond – gondolta Tessa, de nem mondta ki hangosan; ahhoz túlságosan megijedt, amikor látta, hogy a fiú a Sötét Nővérek szobájába vezető széles, kétszárnyú ajtó felé indult.

– Ne! – Elkapta Will karját, és visszahúzta. – Ne arra! Ott nem lehet kijutni! Zsákutca!

– Látom, már megint kijavít. – Will megfordult, és az ellenkező irányba indult, a homályos folyosó felé, amitől Tessa mindig annyira félt. A lány most nyelt egyet, és követte Willt.

A folyosó egyre szűkebb lett, a falak kétoldalt közelebb és közelebb húzódtak. A hőség itt még intenzívebb volt, amitől Tessa haja göndör fürtökben tapadt a halántékára és a nyakára. A levegő olyan sűrű volt, hogy a lánynak még a lélegzetvétel is neheze égett. Egy darabig némán haladtak, aztán Tessa nem bírta tovább. Meg kellett kérdeznie, ami foglalkoztatta, még akkor is, ha tudta, hogy nem kap választ.

– Mr. Herondale – szólt –, a bátyám küldte értem?

Tessa valamelyest tartott tőle, hogy a fiú valami idióta megjegyzéssel válaszol, de az csak kíváncsian pillantott rá. – Soha nem is hallottam a bátyjáról – közölte, Tessa pedig máris érezte a csalódottság tompa szorítását a szívében. Végig biztos volt benne, hogy nem Nate küldte a fiút – akkor tudta volna a nevét, igaz? –, de így is fájt. – És tíz perccel ezelőttig magáról sem hallottam, Miss Gray. Közel két hónapja követem egy halott lány nyomát. Megölték, hagyták elvérezni egy sikátorban. Menekült... valami elől. – A folyosó elágazott, és egy pillanatnyi megtorpanás után Will balra indult tovább. – Egy véres tör hevert mellette. Két egymás farkába harapó kígyót ábrázolt.

Tessa megdöbbsent. *Hagyták elvérezni egy sikátorban. Egy tör hevert mellette.* Ez csakis Emma lehetett. – Ugyanezt a szimbólumot láttam a Sötét Nővérek kocsján is... Így hívom Mrs. Darkot és Mrs. Blacket...

– Nem csak maga hívja így őket. Az összes többi alvilági is – közölte Will. – Akkor tudtam meg, amikor a szimbólum után nyomoztam. Legalább száz alvilági kocsmába elcipeltem azt a törte, hátha felismeri valaki. Még jutalmat is felajánlottam az információért cserébe. Végül a Sötét Nővérek neve ütötte meg a fületem.

– Alvilági? – visszhangozta csodálkozva Tessa. – Ez valami londoni kerület?

– Nem érdekes – felelte Will. – Most éppen azzal dicsekszem, hogy milyen ügyesen nyomoztam, és jó lenne, ha nem szakítana félbe. Hol tartottam?

– A törnél... – Tessa elhallgatott, ahogy egy ismerős magas hang visszhangzott végig a folyosón.

– *Theresaaaaa!* – Mrs. Dark volt az. A hangja, mint a gomolygó füst, betöltötte a szűk teret. – *Theresaaaa, merre vagy?*

Tessa mozdulatlaná merevedett. – Édes istenem, utolértek...

Will megint megragadta a lány csuklóját, és rohantak tovább. Futas közben a fiú másik kezében tartott kődarab fény és árnyék vad mintázatát vetítette a falakra. A talaj lejteni kezdett, a kövek a lábuk alatt egyre nedvesebbek és csúszósabbak lettek, a forróság pillanatról pillanatra jobban fojtogatta őket. Olyan volt, mintha egyenesen a pokolba tartanának. A falak a Sötét Nővérek kiáltásait visszhangozták. – *Theresaaaaa! Úgysem szökhetsz meg! Nem hagyjuk, hogy elbújj! Megtalálunk, virágszálam! Tudod, hogy így lesz!*

Will és Tessa befordult egy sarkon, de azonnal meg is kellett torpanniuk – a folyosót egy magas, kétszárnyú fémajtó torlaszolta el. Will elengedte Tessa kezét, és az ajtónak vetette magát. A szárnyak kitértek, és a fiú betántorgott mögéjük. Tessa azonnal követte, és megfordult, hogy becsukja az ajtót. A szárnyak olyan súlyosak voltak, hogy a lány alig bírta velük, és neki kellett vetnie a hátát, hogy sikerüljön teljesen bezárnia őket.

A helyiségben egyedül Will ragyogó köve világított, bár most abból is csak egyetlen fénysugár tört elő a fiú ujjai között. Olyan volt, mintha reflektorfény világítaná meg a színpadon. Tessa háta mögé nyúlt, és helyére lökte a reteszt. A rozsdás fém nagyon nehéz lehetett, mert Will testének minden izma megfeszült, ahogy megemelte.

– Miss Gray? – A fiú nekidőlt Tessának, és hátát a bezárt ajtónak támasztotta. A lány érezte Will szívdobogásának egyenletes ritmusát – vagy inkább a saját szíve volt az? A kő különös fehér fénye ragyogott a fiú arcán meg a kulcscsontját borító vékony izzadságrétegen. Tessa észrevette, hogy kigombolt gallérja alatt is jelek sorakoznak – vastagok és feketék, éppen olyanok, akárcsak a kezén. Mintha valaki fekete tintával rajzolta volna tele a bőrét.

– Hol vagyunk? – kérdezte suttogva Tessa. – Biztonságos itt?

A fiú nem válaszolt, csak elhúzódott, és felemelte a jobb kezét. Ebből a magasságból a fény már bevilágította a helyiséget.

Egy cellaszerűségben találták magukat, bár annak elég nagy volt. A falak, a föld és a mennyezet mind kőből volt. A talaj körben lejtett a közepén lévő lefolyó felé. A helyiségben egyetlen ablak volt, egészen magasan, és másik ajtó sem nyílt innen, csak az, amelyiken keresztül bejöttek. Tessának azonban nem ettől állt el a lélegzete.

A hely egy vágóhíd volt. A terem teljes hosszában hosszú faasztalok álltak. Testek heverték rajtuk – meztelenre vetkőztetett, sápadt emberi testek. Mindegyiknek fekete, Y alakú vágás volt a mellkasán, a fejük pedig lebillent az asztal mögött; a nők haja a földet söpörte. A középső asztalon véres késeket meg különféle eszközöket halmoztak fel a rézszerszámoktól az éles fogú ezüsthűrészekig.

Tessa a szájába kapta az öklét, hogy elfojtsa feltörő sikolyát. Vér ízét érezte, ahogy a saját kezébe harapott. Will észre sem vette; elfehéredett arccal nézett körbe, és az orra alatt dűnnyögött valamit, amiből Tessa egy szót sem tudott kihámozni.

Éles zaj hallatszott, és a fémajtó megremegett, mintha valami nehéz vetette volna neki magát. Tessa kivette vérző kezét a szájából, és felkiáltott. – Mr. Herondale!

Abban a pillanatban, ahogy a fiú megfordult, az ajtószárnyak ismét megremegtek. – Theresa! Gyere ki, nem fogunk bántani!

– Hazudnak – mondta gyorsan a lány.

– Ó, tényleg azt hiszed? – Miután igyekezett egyetlen mondatba belesűriteni annyi szarkazmust, amennyit csak tudott, Will zsebre vágta a ragyogó boszorkányfényt, és felugrott a közepén álló asztalra, a véres szerszámok közé. Lehajolt, felkapott egy nehéznek tűnő rézfogót, és méregetni kezdte. Aztán az erőfeszítéstől hörögve az ablak

felé hajította. Az üveg szilánkokra tört, Will pedig elkiáltotta magát.

– Henry! Segítségem van szükségem! Henry!

– Ki az a Henry? – kérdezte Tessa. Ebben a pillanatban az ajtószárnyak harmadszorra is megremegtek, és vékony repedések jelentek meg a fémen. Nyilvánvaló volt, hogy már nem tart ki sokáig. Tessa az asztalhoz rohant, és felkapta az első tárgyat, ami a keze ügyébe került – egy csorba fogú fűrész volt az, amilyennel a hentesek szokták átvágni a csontot. Abban a pillanatban, amint megmarkolta a rögtönzött fegyvert, és megfordult, kivágódott az ajtó.

A Sötét Nővérek álltak a küszöbön – Mrs. Dark olyan magas és csontos volt, hogy leginkább egy gereblyére emlékeztetett, ahogy ott állt, Mrs. Black pedig vörös képpel összehúzta a szemét. Mint számtalan apró tűzijáték, kék szikrák vették körül őket. A tekintetük elsiklott Will mellett – aki még mindig az asztalon állt, kezében az egyik jégcsapszerű pengével –, és megállapodott Tessán. Mrs. Black széles mosolyra húzta vörös száját. – Kis Theresa – szólt –, tudhatnád, hogy nem érdemes menekülnöd. Megmondtuk, mi fog történni, ha újra szökni próbálsz...

– Akkor legyen úgy! Korbácsoljanak véresre! Öljenek meg! Nem érdekel! – kiáltotta Tessa, és elégedetten állapította meg, hogy a Sötét Nővérek hátrahököltek a kifakadása hallatán. Azelőtt sosem mert megemelni a hangját a jelenlétükben. – Nem engedem, hogy odaadjanak a Magiszternek! Inkább meghalok!

– Milyen éles lett a nyelved hirtelen, Theresa kedvesem! – szólt Mrs. Black. Határozott mozdulattal lerántotta a kesztyűt a jobb kezéről, és Tessa most először pillantotta meg a csupasz kezét. A nő bőre sűrke volt és vastag, mint egy elefánté, körmök helyett hosszú, sötét karmok nőttek rajta. Élesnek tűntek, akár egy sor kés. Mrs.

Black mosolyogva figyelte Tessát. – Talán ha kivágjuk a szádból, megtanulod végre, mi az a jó modor.

Elindult Tessa felé – csakhogy Will leugrott az asztalról, és közöttük termett. – Malik! – kiáltotta, és a jégcsapra emlékeztető penge felragyogott a kezében.

– Állj félre az utamból, nephilim harcos! – utasította Mrs. Black. – És vidd magaddal a szeráfpengédet is! Ez nem a te csatád!

– Ebben téved. – Will összehúzta a szemét. – Hallottam ezt-azt magukról, asszonyom. Úgy terjednek a hírek az Alvilágban, mint egy mérgező vízű, fekete folyó. Állítólag tisztos összeget fizetnek az emberi holttestekért, és nem kérdezik, hogyan haltak meg.

– Ilyen hűhót néhány mondén miatt. – Mrs. Dark felnevetett, a nővére mellé lépett. Will ragyogó kardját maga előtt tartva Tessa meg a két nő között állt. – Nincs dolgunk veled, árnyvadász, ha csak te nem akarod, hogy legyen! Behatoltál a területünkre, amivel megszegted a Szövetség Törvényét. Feljelenthetnénk a Klávénál...

– A Klávé valóban nem nézi jó szemmel a birtokháborítást, de különös mód még inkább ferde szemmel néznek arra, aki embereket fejez le és nyúz meg. Van egy ilyen heppjük – magyarázta Will.

– Embereket? – vicsorodott el Mrs. Dark. – *Mondénokat*. Téged sem érdekelnek jobban, mint bennünket. – Ezzel Tessára pillantott. – Elmondta neked, micsoda valójában? Nem ember...

– Ezt épp maga mondja – szólt reszkető hangon Tessa.

– De a lány elmondta neked, kicsoda ő? – kérdezte Mrs. Black Willtől. – Hogy milyen képessége van?

– Ha tippelni akarnék – felelte Will –, azt mondanám, a Magszterrel van kapcsolatban a dolog.

Mrs. Dark gyanakodva mérte végig a fiút. – Tudsz a Magiszterről? – Aztán Tessára pillantott. – Á, már értem! Csak amit ő mondott el neked. A Magiszter, édes angyalom, veszélyesebb, mint azt valaha el tudnád képzelni. És régóta vár valakire, aki képes arra, amire Tessa. Mondhatnánk úgy is, hogy ez a lány az ő kedvéért született...

A szavait borzalmas csörömpölés nyomta el, ahogy a terem teljes keleti fala bedőlt. Olyan volt, mint amikor Jerikó falai leomlottak Tessa régi képes Bibliáiban. Az egyik pillanatban még állt a fal, a következőben pedig már nem; egy hatalmas szögletes lyuk tátongott a helyén, benne kavargó porfelhővel.

Mrs. Dark élesen felkiáltott, és csontos kezével megragadta a szoknyáját. Nyilvánvalóan ő sem számított rá jobban, mint Tessa, hogy le fog dőlni a fal.

Will elkapta Tessa kezét, és maga felé húzta a lányt. A testével védte az aláhulló kő- és malterdaraboktól. Ahogy a fiú átkarolta, Tessa hallotta Mrs. Black sikolyát.

A lány ficánkolt Will szorításában, és próbálta kilesni, mi történik. Mrs. Dark egyik remegő kesztyűs ujjával a falban tátongó sötét lyukra mutatott. A por lassan kezdett leülepedni – éppen csak annyira, hogy kirajzolódhattak a romokon át közeledő két alak körvonalai. A két emberi alak lassan láthatóvá vált; kezükben a kardok éppen olyan kékes-fehéres fényvel világítottak, mint Will fegyvere. *Angyalok* – gondolta Tessa, de nem mondta ki hangosan. Olyan fényesség támadt – mi mások lehetek volna?

Mrs. Black felsikoltott, és támadásba lendült. Kinyújtotta a kezét, és mint a tűzijáték, szikrák roppentek elő az ujjjaiból. Tessa kiáltást hallott – nagyon is emberi kiáltást –, majd a következő pillanatban Will elengedte, aztán megpördült, és fényesen izzó kardjával Mrs.

Black felé sújtott. A penge áthasította a levegőt, és a nő mellkasába süllyedt. Mrs. Black sikítva kezdett rángatózni, aztán tett néhány bizonytalan lépést hátrafelé, és rázuhant az egyik rettenetes asztalra, ami véres fadarabok halmazává tört szét.

Will elmosolyodott. Amolyan kellemes mosoly volt ez. Aztán megfordult, és Tessára pillantott. Egy pillanatig némán figyelték egymást – aztán a fiú társai álltak meg mellettük. Két szűk, fekete kabátot viselő férfi volt ragyogó fegyverrel a kézben. Olyan gyorsan mozogtak, hogy Tessa csak foltokat látott belőlük.

A lány egészen a falig hátrált, hogy elkerülje a káoszt a terem közepén, ahol Mrs. Dark átkozódva szórta a tüzes szikraesőt az ujjaiából, amivel sikerült távol tartania magától a támadóit. Mrs. Black a padlón vonaglott, és fekete füst szállt fel a testéből, mintha lassú tűz emésztené belülről.

Tessa a folyosóra vezető nyitott ajtó felé indult, de erős kezek ragadták meg és rántották vissza. A lány felkiáltott, és megpróbált kiszabadulni, de a karját markoló kéz satuként tartotta fogva. Oldalra fordította a fejét, és a bal karját szorító kézbe mélyesztette a fogait. Fogva tartója felszisszent és elengedte; ahogy Tessa megpördült, kócos vörös hajú, magas férfi bámult rá szemrehányó tekintettel, vérző bal kezét szorongatva a jobbjaival. – Will! – kiáltotta. – Megharapott!

– Tényleg, Henry? – Will a szokásos jókedvvel a szemében, akár egy megidézett szellem, bukkant elő a füst és a lángok forgatagából. A háta mögött Tessa látta a másik társát is, egy izmos, barna hajú fiatalembert, aki a küszködő Mrs. Darkot szorította éppen. Mrs. Black sötét, mozdulatlan kupac volt a földön. Will felhúzta a szemöldökét. – Nem szép dolog másokat megharapni! – tájékoztatta Tessát. – Udvariatlanság, tudja? Még senki nem mondta magának?

– Ugyanolyan udvariatlanság megszorítani olyan hölgyek karját, akiknek nem mutatták be az embert – felelte Tessa hűvösen. – Még senki nem mondta magának?

A vörös férfi, akit Will Henrynek szólított, bánatos mosollyal rázta meg vérző kezét. Tessa kellemesnek találta az arcát, szinte büntudatot érzett, amiért megharapta.

– Will, vigyázz! – kiáltotta hirtelen a barna férfi. Ahogy Will megpördült, valami elsüvített a feje mellett. Egy nagy vörösréz fogaske-rék volt, ami aztán olyan erővel vágódott a falnak Tessa mögött, hogy beékelődött a kőbe, és ott maradt, mint egy nyers tésztába dobott üveggolyó. A lány megfordult – és Mrs. Blacket pillantotta meg, amint feléjük tartott. Fehér arcában izzó széndarabként világított a szeme. A melléből kiálló kard markolatából fekete lángnyelvek csaptak fel.

– Az ördögbe! – Will kiválasztott egy újabbat az övén lógó fegyverek közül. – Azt hittem, ezzel az izével már végeztünk...

Mrs. Black viczorogva vetette magát előre. Will félreugrott az útjából, de Henry nem volt ilyen gyors; a nő nekivágódott, és hátralökte. Karmait a vállába mélyesztette, kullancsként tapadt rá, és a kiabáló fiút sikerült is letepernie a földre. Will a magasba emelte a kardját. – Uriel! – kiáltotta, mire a penge akár egy fáklya ragyogott fel a kezében. Tessa a falnak tántorodott, ahogy a fiú lesújtott a fegyverrel. Mrs. Black hátralépett, aztán kinyújtott karmokkal mart a fiú felé...

És a penge átvágta a torkát. A feje levált, pattogva gurult odébb, a fekete vérral borított Henry pedig undorodva lökte le magáról a csonka testet, majd feltápáskodott.

Rettenetes sikoly töltötte be a termet. – *Neeeeee!*

Mrs. Dark hangja volt. A barna hajú férfi hirtelen elengedte a nőt, ahogy annak kék tűz tört elő a kezéből és a szeméből. Fájdalmában

felszisszent, ahogy távolabb lépett, Mrs. Dark pedig ellökte magától, és lángoló szemmel indult Will meg Tessa felé. Sziszegett valamit egy olyan nyelven, amit a lány még sosem hallott. A nő kezéből villám csapott Tessa felé. Will felemelte a kardját, és a lány elé szökkent. A villám lepattant az izzó pengéről, és eltalálta az egyik kőfalat, ami különös fénnel ragyogott fel.

– Henry! – kiáltotta Will anélkül, hogy a társa felé fordult volna. – Ha megtennéd, hogy biztonságos helyre juttatod Miss Grayt... *most!*

Henry Tessa vállára tette megharapott kezét, éppen amikor Mrs. Dark a következő villámot küldte a lány felé. *Miért engem próbál megölni?* – tűnődött kábán Tessa. *Miért nem Willt?* Ahogy Henry maga felé húzta a lányt, Will újabb sugarat hasított szét a fény ezernyi ragyogó szilánkjává. Egy pillanatig Tessa némán bámulta a szikrák valószínűtlen szépségét – aztán Henry kiáltását hallva a földre vetette magát. Elkésett. Az egyik ragyogó sugár hihetetlen erővel találta el a vállát. Olyan volt, mintha egy száguldó vonat ütötte volna el. A borzalmas erő kitepte Henry szorításából, a levegőbe emelte, és hátrafelé taszította. A feje a falnak csapódott. Egyetlen kurta szemvillanásig hallotta csak Mrs. Dark éles, visító nevetését, aztán elsötétült körülötte a világ.

Az angyal

A mágia veszélyes – de a szerelem még veszélyesebb!

Amikor a tizenhat éves Tessa Gray megérkezik a viktoriánus Angliába, valami rettenetes vár rá a londoni Alvilágban, ahol vámpírok, boszorkánymesterek és más természetfeletti lények járják az utcákat a gázlámpák alatt. Tessának nincsenek barátai, és egyetlen pillanatra sem érezheti magát biztonságban, ezért menedéket kér az Árnyvadászoktól, akiknek egyetlen célja, hogy megszabadítsák a világot a démonoktól.

Ahogy egyre mélyebben merül el a világukba, a lány azt veszi észre, hogy egyszerre varázsolja el két legjobb barát, és nemsokára rá kell döbennie, hogy a szerelem a legveszélyesebb varázslat mind közül.

„A Végzet Erekllyei olyan mesevilágot fest le,
ahol imádnék élni. Csodálatos”

STEPHENIE MEYER, A TWILIGHT SZERZŐJE

Jacket design by Russell Gordon • Jacket photo-illustration copyright © 2010 by Cliff Nielsen

New York Times bestseller, Wall Street Journal bestseller, Publishers Weekly bestseller

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

me g b a b o n á z